

Haziz Ndreu

Vjersha dhe
kangë
rapsodike

358
N35

5

HAZIZ NDREU

VJERSHA
DHE
KANGË RAPSODIKE

~~54794~~

BIBLIOTEKA E SHETIT
GJIROKASTER

39263

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Ilustrimet nga: ZEF BUMÇI
Kopertina nga: MUSA QARRI

VJERSHA DHE KANGË

I PËRGJIGJET DHJETORI DHJETORIT¹⁾

Sot Korabi
kishte zbardhun mjekrën,
retë ndër brigje
ndiqnin njena tjetrën
e ndër posta
bijen telefonat,
nëpër gryka
shpërndahen jehonat,
kah vikasin
malsori malsorit,

1) Me rastin e aksionit me goditje të përqëndruar të Dibrës në dhjetor 1969, që hapi rrugën e lëvizjes së re të këtyre aksioneve në tërë Republikën. Vjersha u titullua kështu, meqë ky aksion u organizua një vit pas aksionit të dhjetorit 1968 për zhdukjen e pasojave të tërmetit në Dibër, tamam në dhjetorin e ardhmë.

i përgjigjet
dhjetori dhjetorit,
i përgjigjet
aksioni aksionit,
si ushtarë
të revolucionit!
Posa nisi
nata tue u thye,
krisën lodrat,
curlat me fishkllye!
Bie banda,
sirenat piskasin,
bulevarde
dhe rrugë po kërcasin.
Tjërren zanet
mëhallë në mëhallë,
ka nji pushkë
kodrash rrallë e rrallë.
E t'u dyndën,
si n'kohë të tërmetit
tanë dibranët
t'fshatit e t'qytetit.
N'mes të territ
kahdo duket dritë,
vargje-vargje
malsoret tue zbritë
nëpër shkrepë,
leqeve n'bregore,

me fenerë
elektrikë dore,
dhe u shkrue
natën me kta yje:
«Rroftë Partia
dhe Enveri n'krye!».

Këto gërma
sa vijnë e zmadhohen,
prozhektorë
grykave lëshohen.
Gjithandej
maqinat po ndizen.
Alarm! Dibra
gurët po lëvizën!
U habitën
Korabi dhe Ruja,
si në Dibër
natën ecën grueja!

Kurrë në shekuj
ata s'kishin pa
gjashtëmijë burra
edhe gjashtëmijë gra!

Dhe habia
erdhi tue iu shtue
kur këndojsin

njerzit pa pushue
ndër zabele
udhë pa udhë marsue:¹).
Sllova e largët,
Muhurr e Luznia,
Qidhna mbarë
e fushat të dyja.

Reç e Dardha
deri n'Maqellarë,
u kryqzuen
dymbdhjetëmijë ushtarë

n'shpinë t'Ostushit,
rreze n'horizont,
sot për bukë
nesër për në front!

N'at t'acartë
që e ndifte²) nata,
u vërsulën
kazma dhe lopata
tue krijue
nji kanal të ri

1) marsue (me) = me ba rrugë

2) ndifte = ndihmonte

drejt për drejtë
plot shtatëmbëdhjetëmijë!

Flamujtë ngrihen
n'kët kanal të gjatë
për pa u mbushun
tamam tetë sahat!

Vrullit tonë
i këndohet lavdia,
«Hero Pune»
e kunorzoi partia!

Heroizmi
gjithnji po merr vrull,
sikur mori
n'Bulqizë e Qafë-Bullë

dhe aksionet
zinxhir kanë me shkue,
pa u ndalun,
me zjarr t'përqëndrue!

Ne e bajmë
sot kët mrekulli,
dy milionë
jemi një njeri!

Nga një front
shkojmë në frontin tjetër,
me një hap
bajmë një kilometër,

se partië
kemi ideal:
hovi i saj
thyen shkrep e mal!

Prandaj shkruejmë
ne, natën, me yje:
«Rroftë PARTIA
dhe ENVERI n'krye!».

KANGA E PESËVJEÇARIT

Po këndon zemra shqiptare,
kndon për planet pesëvjeçare,
se si rendin sot njerzia,
punëtor't e fshatarsia,
njeni-tjetrit me i dalë para
në fabrika e nëpër ara.

Na u ngrit puntori n'kambë:
«n'pesëvjeçarë kam lanë nam,
ditë për ditë ma ndini zanin,
vend për vend tue kalue planin,
si në krom e n'minerale;
ndërtoj shkolla edhe spitale,
ndërtoj rrugë e kombine,
ditë për ditë ndërtoj pallate,

edhe n'mal kam ba fabrika,
prandaj qesh sot republika!».

Thotë fshatari: «Ma ngadalë,
edhe unë i kam dy fjalë.
I kam ndejtun porosisë,
kam çue n'vend fjal'n e partisë:
kam luejtë krah't e djersitë ballin,
tokë për bukë e bana malin,
meje-meje n'njiqind kate,
kam ba rrush edhe patate,
kam sjellë misër dhe pambuk,
tanë Shqipninë e mbaj me bukë!».

Përkrah tyne del ushtari:
«T'lumshin krahët, lum puntori!
Shok fshatar, ty t'u shtoftë jeta,
fjalët tueja janë t'vërteta.
Por po due më ju diftue
se edhe unë kam punue,
nuk kërkoh me marrë nga shteti,
se e kam ba bukën për veti,
kam ba bukë e jam stërvitun,
jam ushtar i përgatitun,
n'dash për diellit, n'dash për territ,
ruej Shqipninë me grykë t'manzerrit.
Krah për krah me ju tue qenë,

jam i fortë, sa t'duesh me thanë,
me i ba ball çdo lloj stuhije
që mundt'rrehet e t'na vije.
Për parti e dhe të t'parve
s'trembet kurrë syni i shqiptarve!

ENVER HOXHA NË MALE TË DIBRËS

Kur malet dhe fushat e Dibrës
u zbardhën të tana me borë,
kur rrahu frulliza ndër gryka
në ditët e muejit dhjetor,
kur fmiija i malsorit po dridhej
si thupra e shelgut në ujë
pëmbrenda shtëpisë së rrënueme,
që e mjera n'themele kish luejt:
ngarendën nga ana e anës,
nga Vjosa, Shkumbini, Valbona,
me hovin e revolucionit,
në ndihmë të trojeve tona.

Bërtiti malsori dibran
me t'madhe sa pati fuqi:
«Ndër shekuj rroftë truelli arbnor,
ndër shekuj partisë lavdi!

Ajo na e kaliti vllazninin
e shpresat ja preu anmikut,
sot ndihmën na e solli bujare
n'kërcninin e egër t'rrezikut!»

Shpërtheu një vrull i pashoq,
vërshuen brigadat me mija,
traktora, maqina pa numër,
që kurr s'i kish pamun malsia!
Në Klenjë, Ostren, Maqellarë,
u skuqën çatitë n'bajraqe,
u ngritën me mija shtëpia,
e rishtas duel tymi n'oxhaqe!

Në zemër t'dhjetorit të egër,
kur ftyra të ngrinte n'acar,
në gji të malsorve dibranë
na lind një gëzim i paparë!

E lajmi u hap si rrufeja
nga jugu e deri n' veri,
Enveri, ky prijs i partisë,
në Dibrën kreshnike ka hy!

Me zemrën e tij të madhe,
me buzën gjithmonë në gaz,
me zanin e tij të kumbueshëm
ai nisi malsorve t'u flasë:

«O trima të maleve t'Dibrës,
që i rrini anmikut karshi,
në zheg, shi, borë edhe akull
mu ke piramida n'kufi,
s'ju tund juve kurr, jo, stuhia,
s'ju lodh as i egër tërmeti,
pranë jush sot ndodhet Shqipnia,
partinë ju e keni me veti!
Lëshohi mbi t'fundit gjermadha
me hovin e ri vendimtar,
te ngrihen pallatet e reja
ma bukur se ishin ma parë!
Shpejt votrat e jueja do t'ndrisin,
do t'ndrisë gjithë truelli i Shqipnisë
për ditën e madhe t'nandorit,
tridhjetin vjetor të partisë!»

Me lotët e gzimit në sy
u gjegjën malsorët mejherë:
«Të qofshim falë ty, o parti,
dhe ty, i dashtun Enver,
që u ngjite në male t'Korabit,
në zemër të muejit dhjetor,
kur fryn e tërbohët tufani
e pllajat mbulohen me borë!
Ju jeni simbol i frymzimit
për shtresat e popullit mbarë,

ndër shekuj do t'mbetet gëzimi,
ndër shekuj do t'mbeteni i gjallë!

Na muret e rame do t'ngremë
në brigjet e Drinit të Zi.
Të ngrohtit që n'zemër partia
na shtjen, edhe akllin e shkri!

Na prij, pra, i dashtun Enver,
se s'njohim pengesa n'beteja,
ti prina në dritën e jetës,
përpjetë në shtigje të reja!»

39263

~~54794~~

KANGË PËR MIQËSINË SHQIPTARO-KINEZE

1. — KANGË PËR SHAOSHANIN

Nga foletë u ngritën shqiponjat,
fluturuen globit anembanë
dhe zbritën në kalanë e gjigantit,
nga Tirana në malin Shaoshan.

O Shaoshan, o djep i lavdisë,
që linde të parin drague,
Kina e madhe ty të ka në zemër
dhe ndër shekuj lavd ka me t'këndue!

Ti i ke dhanë Kinës Mao Ce Dunin,
luftëtarin trim e kumandar,
ndër vjete i prini vegjëlisë
me të kuqin yll proletar.

Mao Ce Duni asht si ti, Shaoshan,
mal i naltë me granit prej kepit,
që s'e tund asnji forcë në botë,
as stuhitë, as lkundjet e tërmetit.

Mao Ce Duni që ke lindun ti,
asht një diell n'zemër t'Kinës s'madhe.

T'përshtëndesim ty, pra, Shaoshan,
ne shqiponjat e shokut Enver,
që ke lindë të madhin Mao Ce Dun,
kryetarin, t'madhin timonier!

2. — FLAMUJTË TONË, FLAMUJ LIRIE

Dy flamujtë ngadhjmtarë,
nji kinez e nji shqiptar,
sot i njeh gjithë bota mbarë!

Flamujtë tonë, flamuj lirie,
lidhë me besë të fortë miqsie,
prej Pekini e në Tiranë,
do çajnë dete e oqeanë,
drejt fitores do t'marshojnë,
proletarët t'i bashkojnë.

Partitë tona janë çelnik,
se marksizmi i ka kalitë,
si n'trimni, si n'politikë,
me dy prisa të sprovue,
si ata tjetër s'gjinden kundi:
Enver Hoxha e Mao Ce Duni!

BATALIONIT «HAKMARRJE!»

I rreptë e burrnor fort buçiti
kushtrimit i Tetë Nandorit!
Jehona ndër gryka ushtojti,
ndër brigje t'Gramozit-Tomorrit!

«Hej, hej, o ju malet shqiptare,
që mbani të bardhën kësulë,
që reshjet mizore ndër shekuj
nuk mundën askurrë me u përkulë;
t'goditet për vdekje anmiku,
për vdekje t'goditet trathtia!
Të ngrihet me gjokse çeliku,
të ngrihet në kambë vegjëlia
e pushkën ta shkrepit për tokën,
për vëjtjet, për shtypjen, urinë,
që n'shekuj në vatër ju ngulën!
Ta shkrepë për pushtet e lirinë!

Sot brezi i ri djaloshar
përkundra kulshedrës s'tërbueme,
të sulet me hov të pa parë
se trojet na i mban të robnueme!
N'qytete, ndër fusha dhe n'male,
hakmarrja të marrë po hak,
me spata, me thika, sakore,
sot gjaku t'paguhet me gjak!»....

Hakmarrje! — thërriti Gramozi.
Hakmarrje! — Korabi, Tomorri.
Hakmarrje për trimat e ramë,
që thrrasin me klithëm nga vorri!
Hakmarrje! — Vodica gërthiti
me t'madhen e zemrës fuqi.
Me treqind shamijat e kuqe
na lindi simboli i ri.

Të ngjeshun me hekur e thika,
të flakët, me zemrën çelik,
mbas zanit t'kushtrimit t'partisë
iu zhdrollën rrebeshit anmik.
Si garda e zjarrtë pretoriane,
që befaz krijonte pusi,
po befaz vërsulej «Hakmarrja»
n'trathtarë e pushtesa të ri!
Borova martire rënkonte
dhe toka hakmarrje bërtiste;

në shtigje, në kodra, bregore
e pushka e bomba kërciste.

Ehej, o ju bishat shnjerezore,
që kërmat¹⁾ ju ndifin n'kët dhé,
me kërmat do t'zhduki përhera,
se luftën për popull bajmë ne!
At herë kur mendoni se u zhdukëm,
at hera ne rrjedhim si gurrat,
hakmarrje mbi ju do të marrim
ndër fusha t'mejdanit, si burrat,
e vrima s'do t'kini ku t'fshihi,
as klyshat e juej bashkpuntorë
se n'lulen e ballit do t'merrni
ju plumbin fshatar e puntor,
që n'kudhër gatiti Partia,
dhe t'cilin, me qindra e mija,
«Hakmarrje!» e quejti vegjlia!

Dhe zani i «Hakmarrjes» buçiti,
kushtrimi me predhë e me za!
Sot monumenti i herojve
e bani Shqiponjën kala!

1) Kërmat = ngordhësinat (këtu trathëtarët).

BARDHE LEKA

Ndër beteja
shumë djelmosha na pa'në mbetë,
nji ndër ta —
Arben Leka, zog me fletë;
Kishte dalun
njizet vjeç ai partizan,
lanë ke shpia
qyqe vetëm veç nji nanë.

N'shpi t'Arbenit
kur ja mbërriti fjala e gjamës,
n'magje t'bukës
na i ka shkue haberi nanës.
Bardhe Leka
ke dritarja asht afrue,
për drejt majash

sytë i nguli tue kundrue:
«N'ato maja,
bri njaj ledhi, t'zuni deka;
po t'vajtoj
pa t'pa me sy, o Arben Leka!»

Nji rrem floku,
bardh si bora, i ra në ballë,
pa pikë loti
birin nis tue qa me fjalë:

«Sa qe gjallë ditë t'mira s'ke pa,
leve, u rrite fukara.
Edhe baba n'lufte t'u vra,
t'la jetim ty dymbdhjetë vjeç,
E çove jetën mos ma keq,
hyzmeqar nëpër dynja,
t'shkoi fminia veç tue qa.

Të kam rritë me bukë të lypme,
drekë e darkë me kore t'mykme,
veç me lecka tue t'arnue,
kambëzbathë e kryeshtruve,
edhe shpia trushullue,
pika n'qafë tue të pikue.
Gajlen nanës mos ja ki,
se s'kam mbetë me duer në gji:
djalë e çikë unë kam partinë,

tokë vatanit kam Shqipninë.
Më ke vdekë me yll në ballë,
gjijtë që t'dhashë t'qofshin hallall,
se ty shokët shumfish gjakun do ta marrin,
me armë n'dorë si kunorë do t'rrethojnë
varrin!»

Nana Bardhe!
Nuk t'shkoi kot gjaku i Arbenit!
Shok't e armve
ja kanë zbardhun faqen vendit.
N'ato ledhe,
ku u gjakos ai me katila,
porsi yje
kanë mbi lule e trandafila.
N'pikë të territ,
toka jonë shëndrit si ylli,
drejt Shqipnisë
rreze drite lëshon qielli.

N'gji t'zabelit
lisi i thatë asht jeshilue,
n'rrasë të gjallë
ka nisë serma me burue.

N'krye t'kuvendit,
në çdo punë asht fukaraja,
kurrë ma mirë
nuk kanë ndjehë ndojherë kto maja.

Ty, moj nanë,
të bajmë be, kurrë nuk do t'lamë
varr'n e djalit
me ta shkelë anmik me kambë,

se mbajmë kazmën
n'njenën anë të kollanit,
n'anën tjetër
mbshtesim brinjte pas istikamit.

Gishtin n'kamëz,
synin pishë permbi shinjestër,
kundër hasmit,
qoftë i ri a qoftë i vjetër!

S'njef baruti
shtete t'vogla as të mdha,
me t'pabesin
asnjiherë besë nuk ka!

Sa shumë burra
kjo Shqipnia që ka rritë!
Enver Hoxha
e ka bamun natën ditë.
S'i del shoqi
si për trim, për politikë!
Prej binarit
trupi kurr s'i asht anue,

me partinë
krejt karvanin ka kalue.

.....

Si trimneshë
qëndro, pra ti, Bardhe Leka,
se Arbenit
s'do t'i qaset jo kurrë deka!
Mbas partisë
t'gjithë të rrokun dora-dore,
brez mbas brezit
do t'festojmë ne përvjetore!

VJERSHA HUMORISTIKE

LIKË BRAHIMI

Që ta njihni Likë Brahimin
menjiherë po ju baj përshkrimin:
ka trup t'hollë si bori sobe,
goj'n përveshë si kapak vorbje,
nji hundëgjatë e ftyrë bajat,
si lejlek qafën e gjatë,
sytë e thellë si gryka e shtambës,
dyzet e tetë numrin e kambës!

Njikjo lloj karikature
kish me vete shumë kusure.
Punë pa ba s'kish lanë bajati
tue u mbështetë te sheriat:
Si na i ndrroi Lika shtatë gra,
nji tue qeshë e gjashtë tue qa,
së demek fmij' s'kishin ba!

për me shkue gjallë në xhehnet,
i pat shtatë e i bani tetë:

Her'n e parë mori Behijen.
La Behijen, muer Mihanen,
la Mihanen, muer Sulltanen,
la Sulltanen, muer Nahilen,
la Nahilen, muer Xhemilen,
la Xhemilen e muer Muden,
e la Muden e muer Suden,
e la Suden e muer Hasuden!

Hasuden e pat kunatë.
Atij iu thafshin të dy krahët!
S'asht zakoni i malsisë
me u martue me robt e shpisë,
po i sheriatit t'osmanllisë,
që randoi n'kurriz t'malsisë
me i ba turq «elhamdyrillah»,
jo qafir «astakfurillah!»

Ktij sheriatit i raftë pika,
sepse gratë s'i nxjerr fabrika.
T'mirrshin tetë të gjithë sa Lika,
tre milion nuk dalin çika!

Likë Brahimi i panafakë
lind një fmijë veç me kunatë;

pa u rritun mirë kjo fmijë.
Lika hyni n'llogari.
Dymbdhjetë vjetët pa i rrafshue,
pesë herë cucën ka fejue:
Dik Saliut, si mik i ri,
i pat marrun dyzetmijë.
Pa mbarue paret e Dikës,
i ndryshoi dhe mendja Likës
dhe një ditë i dërgoi fjalë:
«Për cucë time s'ban ai djalë!
Më kanë thanë se asht ngordhalaq,
qenka një turispinaq,
s'paska as qerpikë as vetull,
i tanë turini sa një petull...»
Po kto ishin fjalët e tij,
djali që për bukuri.

Her'n e pestë ja dha Miftarit,
ja muer paret n'mes t'pazarit,
i muer lopë edhe mushqerrë,
dymbdhjetë kokë vetëm berre,
dhjetë okë thekën, tetë tërshanë,
të gjithë gjizën ja ka ngranë;
i muer misrin me gjithë groshë
dhe një pulë me dymbdhjetë zogj,
ja mblodh miellin me gjithë hime
dhe një vorbe me lakna t'zime!

Qe rrezik me i ngranë ky dreq
edhe plakën njiqind vjeç!

Kur e dha për t'fundit herë,
tha: «Miftar, t'ma dish për nder,
se ke zanun një mik t'mirë
edhe cucën ta dhashë lirë.
Bile kjo mund t'quhet falje:
s'e ke cucë, po mushkë Italje!
Hiç mos e kurse nga puna,
shko e ngarkoje me kërcuna,
ngarkoj shkurre, dëllij e dru;
po s't'i solli, shtroje n'hu!..»

Mirëpo cuca kundërshtoi:
«Ke Miftari — tha — nuk shkoj!
Nuk jam lopë as nuk jam shtjerre
për me u shitë n'pazar si berre!
Kot mundohi me m'shti frikën
mue Miftari m'marrtë të ligën!..
Edhe cuca her'n e fundit
iu drejtue shokve t'katundit:
«Baba im, si burrë zakonisht,
s'don t'ja ndijë emnin aksionit!
Po unë po shkoj n'aksion t'rinisë,
babën tim ja la shoqnisë,
që t'gjykohet ktu ndër ne
si anmik i frymës s're!..»

Mbasandaj, rinia e fshatit
iu drejtue Miftar Sakatit:
«Ty të plaçin sytë e ballit,
shko e shifu n'ujë t'kanalit:
zbardhë e rrudhë, kokën bullunga,
duert e kambët gunga-gunga!
Larg, Miftar, cucave t'reja,
se po t'kapi fletërrufeja,
asht njisoj si me t'gjuejtë reja,
që, po t'ra, të than si pemët,
der sa t'vdeç do t'ecësh shtrembët!».

Kaq e pat Miftari e Lika,
ktij kallëpi i ka ra pika.
Hej «6 shkurt», ta puthsha çarkun,
gratë e çikat morën hakun!

MIXHA DULLË TREGON PËR KULLË

Mbasi kisha ba do udhë,
n'nji bregore pashë një kullë.
Iu avita afër visë
edhe i thirra t'zotit t'shpisë:
«Ori kulla me shumë poda,¹⁾
a pranoni miq ndër oda?».

U gjegj kulla: «Mirë se t'vini,
pesëmbëdhjetë a sado t'jini!».

Zuna vend në krye t'oxhakut,
n'ballë të votrës, karshi plakut.
Si i ndrruem s'parit disa llafe,
u çue plaku e m'qiti kafe,
si asht zakoni i malsisë,

1) poda = kate.

m'njohti edhe me robt' e shpisë,
dhe, si nder që e kish për shpinë,
vrik shtroi sofrën dhe rakinë.
Pa shkue shumë, por me kujdes,
nisa plakun ta pyes:

«Rrofsh, or mixhë, ti me gjithë cullë,¹⁾
sa vjet ka që asht ba kjo kullë?».

Vetëm kaq desh mixha Dullë
dhe ja nisi tanë lezet
nji të ambël muhabet:

«Kur asht ba kjo kullë e gjatë,
ishte koha istidat.²⁾
Në Shqipni bahej kiameti,
hynte kralli e dilte mbreti,
mos ma keq qe ba mileti
se e ngatrronte i huej ndër veti:
nji vra babën, tjetri vllaun,
nji vra qenin, tjetri kaun;
për nji mejë³⁾ e për nji vijë
në dhe hyjshin djemt' e ri.

Për jetesë edhe për rrojë
nuk e di çfarë të tregoj...

1) cullë = fëmijë

2) istidat = kohë trazimesh e pushke (turqizme)

3) mejë = kufi

Kur kam hy s'parit n'kët kullë,
isha i vogël, isha cullë,
por si sot mue më kujtohet
edhe kurr nuk më harrohet;
ishim zbathë e kryezbulue,
jorgan s'kishim për t'u mblue.
Dega pishe për nën bri
dreqnit n'trup si me t'pasë hi!..
Nji trung t'thatë i vejshim mikut
me vu kryet në vend t'jastikut.
N'mes t'konakut ndezun zjarmi,
ngrohu i pari e thaju i mbrami.
Quhej shpi, por ishte han,
hem pa derë, hem pa tavan.
Tymi i pishës n'sharishan¹⁾
krejt qemë nxi e ba katran.
Pa dritare, pa dollapë,
katër mbyllë e njena hapë.
T'merrej fryma për me plasë,
si i thonë sot me «kundragas...»

Përmbas pishës, në kët nahi,
edhe besa në kët shtëpi,
her'n e parë asht ndezë kandili:
prej Stambolli e pru Tafili.
Kur e ndezi nat'n e parë

1) sharishan = cikma

u mblodh ktu katundi mbarë:
njeni ndez e tjetri fik,
dikush nisi vrap me ikë.
Hapshin sytë nalt nga tavani:
kishin frikë se e ndez shejtani...
Mbas do vjetësh, randë e randë,
pru Tafili sobë e llambë.
Të gjithë na bajshim çudi:
«dritë në shishe e zjarm n'kusi!..»

Plak i fortë e i papërtue
mixha Dullë na kish qëllue,
njeri goje edhe fjale,
rrafsh tue folë, por kurrë pa u ndalë:

«More bir, shumë kemi vuejtë,
se dikur, po, shumë kanë luejtë
n'kurriz tonë paria e t'huejtë!
Bash këtu, në kët Shqipni,
unë kam mundun që t'i mbërri
afër njizet qeveri.
Njeni kput e tjetri mblidh,
njeni vra e tjetri vidh,
njeni bej, tjetri aga,
populli zbathë e gja mos ha!
Kishim mall me dalë n'pazar
se na shajshin do tregtarë:
«Pashë, me nder, një katundar..!»

M'ka pasë thanë baba një fjalë
edhe, besa, më ka dalë:
mbas furtun's me bresh'n e vdorë
del një diell si n'qershor!
Bash si dielli erdh Partia
edhe n'dritë doli Shqipnia!
Sot çka bahet në një ditë
s'ka shkollar që e llogarit!
Vetëm mbrenda shtëpisë sime
na janë ba njëmijë ndryshime.

T'katër djemt' e djalit tem
janë me shkollë e me kalem:
një doktor e një xhinjer,
një agronom e një shofer.
Krejt për mue janë emna t'ri
se asnjënin s'kam pasë ndi!..
Ai doktori, sa herë vjen,
do ilaçe mue m'i bjen
për do veshë e për do sy
e jam ba si djalë i ri!..
Agronomi rri ktu n'fshat,
besa më ka ba rehat:
m'pru jorgan edhe krevat
me gjithë sustë edhe dyshekë
e përkundem si lyrek!
Kurse ai që asht shofer
vjen shumë herë këndeje në verë.

Qe sivjet e shumë m'u lut:
 «Hajde, gjysh, e mos u tut,
 hajde hyp para në skodë,
 je rehat, si ktu në odë!..»
 M'u mbush mendja edhe hypa,
 m'u muer fryma e m'u zu gryka,
 m'vinte mendja krejt vërdallë,
 m'duel Korabi ballpërbal!
 «Ndal, bre! i brita (voci,¹⁾
 se po m'del mishi prej kocit!»
 Me ixhinjerin qeshë ngatrrue...
 ka do ditë që jam pajtue.
 Erdh me leje n'mes t'kallnurit
 e m'theu llambën me vajgurit!
 I bërtita: «T'u thaftë dora!».
 Ai tha: «Ksaj i ka vdekë ora!..»
 E çfarë bani pehlivani?
 Mblodh nja dhjetë a dymbdhjetë **burra**,
 vu një tubë atje ke gurra,
 drejt teposhtë kah guri i Linit,
 dymbdhjetë pash si lug mullinit,
 dhe përposh i vu një zorrë
 edhe e lidhi me një torrë²⁾!
 Qysh këtu e n'shpinë e fundit
 ja vu zorrën gjithë katundit!
 Kur një natë, në një aksham,

1) voc = çun

2) torrë = vidh

nji shishe na u ndez n'tavan,
jo sa llamba, ma e vogël,
pak ma e madhe se një gogël.
I lshoi drit'n, or bashi i mikut,
sikur dielli n'mes t'korrikut!
Pastaj mori një kuti,
sa ka kryet një çifteli,
bash nj'ajo që e ke përbri,
edhe e lidhi me një pe,
e përgjoi derisa u nxe
dhe ja nisi tue këndue
u çuem peshë t'gjithë tue ndëgjue.
Kangëtari kur këndonte
njikso fjalësh po rreshtonte:
«Lum e lum për këtë Parti,
për Enverin syshkëndi!
Der n'nandor shtatëdhjet' e një,
anekand në Shqipëni,
elektrik do t'ketë çdo shpi!..»

E, or miku i nderue,
m'u kthye plaku pastaj mue,
nuk di tjetër ç'me t'tregue,
veç po e them dhe një t'vërtetë,
që ktu n'shpiert më ka zatetë:
kam dëshirë me rrue opet!¹⁾
Pra ju lumtë, or djemt e mi,
e ma gzofshi këtë Shqipni!»

1) opet = prap

MA KADALË, OR KAPIDAN!...

Thirri kolonel Dauti:
«Zotni kapidan Mahmuti!
Qeveria t'ka caktue
n'të dy Dibrat ti me shkue
komandant i gjindarmërisë
dhe kshilltar i gjithë parisë,
me vu rendin e qetsisë,
se të kuq shumë po na dalin,
na zaptuen fushën dhe malin!»

Kapidani drodh mustakun
edhe tha: «More, pasha hakun,
mue më thonë Mahmut Palloshi
që kërkund s'më gjindet shoqi!
Partizanve, or Daut beg,
do t'ua baj mishin biftek!...»

Erdh në Dibër kapidani,
ulurimë i shkonte zani!
I radhiti n'dy kolona
krejt gjindarët, dy bataliona
edhe ashtu, me hije t'randë,
ja filloi tue dhanë komandë:
«Batalionet, gjaditu!¹⁾
Xhetsohu!²⁾ Rregullohu!
Or tej meci³⁾ i Xhavit Xhedhit,
t'ka dalë kmisha si llapë edhit!
Mbërthe jakën, bre kopuk,
mos u ban bashibuzuk!
Batalionet para marsh!
Ecnë shpejt e jo javash!
Nja-di, nja-di. . .
Hec, mor, mirë se s'je me dhi,
gre tërmal⁴⁾ kambën prej toke,
or xhandarë or taj⁵⁾ viç lope!
Xhathtas rrotullohu,
krejt njëherë xhetsohu!
Po ndëgjoni, or xhandarë,
unë jam sherit e ar;
m'pat ggradue Zogji i parë,

1) Gjaditu = gatitu!

2) Xhetsohu - qetsohu!

3) Or tej meci = or ti i biri i. . .

4) gre tërmal = ngre lart.

5) or taj = or ti!

e ma vonë gradat e mia
m'i pat njoftun Italia,
sot Hitleri e Gjermania!
Pra, me shpresën e Hitlerit,
ju njoftoj njëherpriherit,
jam për Dibrat komandant,
me i qitë faret partizant!
P'r at xhamajë¹⁾ e p'r at minare,
sa t'më japë Hitleri pare,
do t'u qepem partizanve
kamba-kambës me qen t'gjermanve
Do t'i tres²⁾ zogjt' e Ruisë
nëpër shkrepat e malsisë!
Ju e dini edhe vetë,
disa t'poshtër t'pahirmet,
t'paabdes e shehadet³⁾,
duen me grefun hyqymet?!.
Mue më tha vetë Medi Beu⁴⁾:
«Ke përkrahje m'atanë dheu,
ke, m'tha, ndihmën e parisë,
të Kaloshit e t'Alisë,
Fiqri Dines, Demallarve,
t'krenve tjerë e bajraktarve,

1) xhamai = xhami

2) do t'i tres = do t'i zhduk

3) t'pa abdes e shehadet = të pafe e pa zakone fetare.

4) Medi Beu = tradhëtar, bashkëpunues i pushtesve.

e të vetë Xhem Gostivarit,
që i var njerzit n'mes t'pazarit!
Bashkë me kta ndër istikame,
ke me pasë ndihmën gjermane,
topa, tanksa atoblinda,
që të dridhet tanë krahina!»
Medi Beu kshtu m'tha n'Tiranë
kur më nisi për kët anë!
Hë, si thoni, or xhandarë,
a jam trim e kumandar?
Qysh i vogël, m'thonte nana,
ke qenë dukun trim si zana!..»

Mirë i kishte thanë e ama,
thente vorba e thente shtamba,
klysh i idhtë kishte pasë qenë!
Kur fillonte bukë me ngranë,
nji berr mish hante pa rjepë,
nji bukë nore¹⁾ e pesë okë qepë,
nji legen me kos të thartë,
katër kunguj e nji shekë²⁾ dhalltë,
veç nuk hante enët boshe,
e ja ngjitën «pallosh groshe»!..

1) bukë nore = bukë misri (misërnike)

2) shekë = tinar

Nji xhandar u çue në kambë:
«Me lejë, zotni kapidan?
S'qenke ndeshë me partizanë,
nuk i njoftke se kush janë!
Me ata, po, janë provue
disa burra tue luftue,
po n'Peshk'pi ata u koritën,
si tufë lopësh krisën e hikën,
n'Sheher t'Dibrës flakë janë ndezë
e kanë dalë me faqe t'zezë!
Pra, po t'tham, more kumbarë,
kanë me t'kapun si magjar!..»
«Dreq, si folka ky xhandari,
binie, bre, qenit ta vari!
Dhe ti, meci i Ramë Zyberit,
që ke granë rrogj'n e Hitlerit,
po më flet si ata t'malit,
t'dalshin sytë prej rrashtës s'ballit!
Lidhnie thiun bash për llape,
bini kresë me ndoj mashtrape!..»

Hajt, pra, trimat e Mahmutit,
jepni zjarmin sot barutit,
msyni forcat partizane
përnjëherë me ushtrinë gjermane!..»

N'sa Mahmuti bante plane,
shunglloi thirrja partizane:

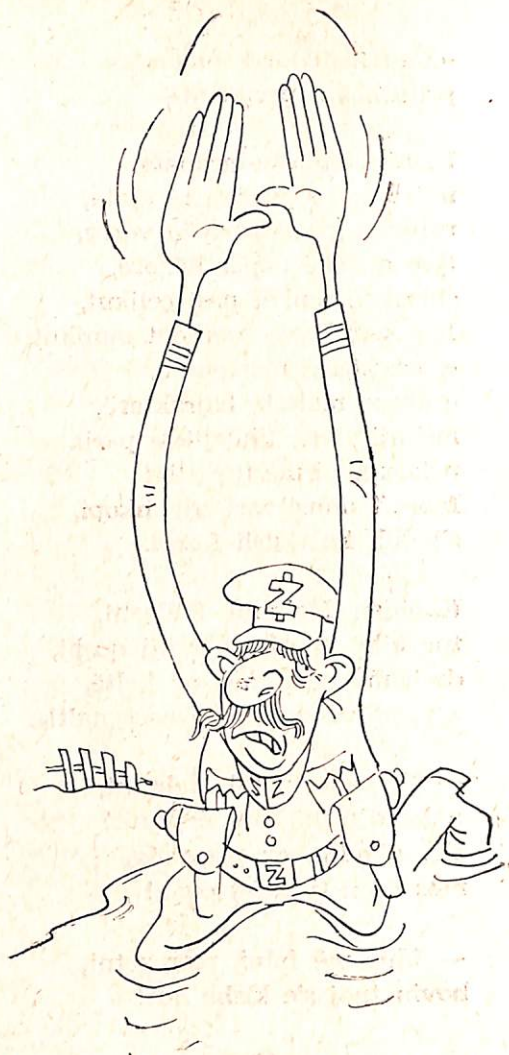
«Ma kadalë, or kapidan,
prite hovin partizan!»

Krisën topi dhe granata,
mitraloza e pushkë të gjata,
ushtuen grykat, hapën vorre,
tym e flakë nëpër llogore,
shkrihen tanket prej çelikut,
hyn panik në rradhë t'anmikut,
e nazista e mercenarë,
e krene malesh, bajraktarë,
me një fjalë, t'huejtë e paria
u faruen si me u ra lia!
Mbet flamuri varë një shkopi,
s'i doli kurrkush i zoti.

Kapidan Mahmut Palloshi,
tue hikë gjunjas për një qoshi,
desh me ra barkas në baltë,
kur ndjeu zanin: «Duert nalt!».

— He more zotni Mahmut,
a ke djegun shumë barut?
Hë, qëndro, or pizeveng,
mos i len ti llafet peng!

— Mue më falni, mor zotni,
hovin tuej s'e kisha ndi!

Falmëni, ju baj rixha,
kot kam hy në këtë bela,
Nana ime s'ka djalë tjetër,
ju marrsha t'keqen m'falni jetën,
do t'ju them veç të vërtetën!.

Kapidani «trim me fletë»
sa s'u fut i gjallë në dhét!

«Të vërtetën, mor tradhtar,
e tha Fronti Çlirimtar,
që në Dibër e për anë,
po ju jep dajak me ngranë!»

KRUSHOVIANA

N'konferenc'n e Bukureshtit
Krushov aga doli sheshit;
der m'at ditë pat ndejë sekret,
mbrend për mbrend tarafit t'vet,
tue hy n'ujë va e pa va
me mujtë kampin m'e përça,
prej marksizmit Kinën m'e nda.

Delegati i Shqipnisë
foli n'emën të partisë
dhe ja theu Nikitës vorbën,
në krahnor ja derdhi çorbën.
Shumë u drodh «Krushka» si njala,
po s'i bani pare fjala.
Kështu i ndodhi n'Bukuresht:
shkoi për brina-dhe la veshët.

Pak ma vonë, nga muej nandori,
u mundue të na përdori
bash tamam si vegël qorre,
tue folë sheshit e tërthore,
për t'na rrejtë me pare t'kuqe,
sikur t'ishim fmij' me huqe:
«Sa ma shumë ju jap kredi,
ju jap mallna veresi,
hapni gojën, çka kërkoni,
veç për mue kurrigja mos thoni!».

T'kishim ba si tha ky qen,
e pat ngranë dreqi kët vend,
atdheu do t'bahej kufomë,
t'mos e njifte qeni t'zonë,
e kambëkryq do shtrohej **Krushka**,
ktu tek ne t'i pillte mushka.

«Po kur jep besë zemra shqiptare,
e pranon me u ba batare,¹⁾
po s'e shet partinë me pare,
Nuk e shet vijën e Leninit,
vijën e Marksit e t'Stalinit,
nuk e shet as pllamb'n e dheut,
ku ra gjaku i Skënderbeut!»

1) me u ba batare = me u ba fli

Kështu foli Enver Hoxha
dh'e mbërtheu Krushkën me gozhda,
mu n'kuvend ja theu turinat,
me çelik ja sharroi brinat.

Ky qëndrim fort e tronditi,
se kto fjalë ai nuk i priti
dhe njetëhera shumë u nxe,
i hipi kalit të pafre,
e pa pasun turp as marre,
zu n'Kongres tue pallë me t'madhe,
Tha: Shqiptar't janë dogmatikë,
nga binari paskan ikë,
ata janë me stalinizmin,
kanë trathue leninizmin».
Foli, e po çfarë nuk foli,
ç'kish pasë n'bark, të gjitha i volli,
na dha urdhën: «prishni shtetin,
ta ndryshoni kabinetin!». »

Dhe ne i thamë: «Mos na u vërsul,
s'kemi faj ne, more koktul,
borgjezia t'hek për veshit
mu si kalin për kërpeshit,
ta dha pusullën në dorë:
«bashkëjetesë dhe paqësorë
me imperializmin gjaksor».
I prishe demokarcitë,

i shkatrove dhe partitë,
ngrite dorën tradhëtare
përmbi luftat çlirimtare,
tue u mundue me nderue vedin,
bane mik dhe Xhon Kenedin,
t'fluturoi mendja hava
dhe e bane derrin vlla.

Ndoshta ju do t'ju kujtohet,
se marrzia nuk harrohet,
n'Okebe kpucën kur qiti:
desh me gjuejtë me të jeziti!
Brit me goje e kris me dhambë,
ngeli Krushka me një kambë!
Pak ma vonë, n'plazhin Gjiron,
ra ndër kambë të jankit Xhon,
e la n'balte Kubën e shkretë,
i kthehu n'shpinë raketat vetë.

Prap ma vonë, ky batakçi
ngrefi çarkun në Hindi,
çoi teknikët e oficinës
dhe i kurdisi kundër Kinës,
meqë Kina paska faj,
se nuk ban si ban ustai.
Por nuk asht për t'u çuditë
se e patëm njoftë zotin Nikitë

qysh at ditë që mbathi kambët
dhe i ra botës n'katër anët.

N'Amerikë hangri patate,
leu surratin me domate,
që nga Franca në Hindi
nuk la vrimë kërkund pa hi.

Kur u ntrash për s'tepri loja
dhe Nikitës i duel boja,
poshtë prej fronit «shokët» e rrzuen
se diagnoza e nxori t'smundë...

Ra pinjulli i revizionit,
miku i Papës e miku i Xhonit.
I thanë Krushkës: rrase ksulën,
dijmë ma imët me e rjepë ne pulën,
na do t'shkruejmë, ti veni vulën!
Sa për formë ne sot po t'hekim,
rrugën tande ne do t'ndjekim,
do ta ndjekim me dredhi,
shtatqind hile, një trimni...

T'mirë një fjalë populli flet:
«korbi korbit sytë s'ja qet»...

Por një gja duhet besu:
veçse zani ka ndryshue!

Krushka trashë e kta ma hollë,
të dy palët dalë nga një shkollë.
Hiç ndryshim nuk ka ba vija,
shkoi Razia, erdh Velia,
s'luejti fare terezia.
Por marksizmi ka fuqi
renegatët me i përpi
e si krypen n'ujë me i shkri.

Të tanë këta «krushovianë»
rryma e fortë po i nxjerr mënjanë,
po i përllajnë forcat e reja,
që aq gjak derdhën ndër beteja.

NA KA NDODHË DREQI KOMSHI!

N'brigje t'detit, në kufi,
na ka ndodhë dreqi komshi:
Papa i Romës n'Itali.
Lufta e parë që pat nisë Papa
ishin forcat me kryqzata,
që u nisën rend mbas rendit
për ta nxjerrë Krishtin prej ferrit!..
Shekuj t'tanë vazhduen kryqzatat,
der sa shtinë në punë dhe spatat.
Spata e fundit, bojë prej hinit,
ka qenë spata e Musolinit,
bashkë me kryq të Gjermanisë,
që luftuen kundër Ruisë.

Papa Piut të dymbëdhjetë
iu dërmuen kryqzatat krejt:

me milionë iu vranë njiherit,
shkoi dhe koka e Hitlerit.
Kurse Duçen, at qen t'zi,
e vuer poplli n'Itali
me kokë poshtë midis pazarit,
me mullë hapë, si mullë magjarit.

Po çudi po ban gjithë bota,
e ma shumë se t'gjith' Evropa,
se n'Rusi, ku asht djegun toka
nga miliarda predha e topa,
ku miliona njerëz janë vra,
t'ri e pleq, fëmijë e gra,
që qenë gati me u farue,
por jo kurrë t'gjallë me u dorzue,
Qeveria e Buharinit,
m'fal, pardon!, e Kosiginit,
e ka marrë frikë Amerikën
e ma dron si dashi thikën!
Ba me i thane Xhonsoni 'i fjalë,
nisiin tamthat me i dalë.
Përmbas Xhonit, për përjashtë,
patën frikë Pavlin e Gjashtë.
Asht i pari ndër gjithë fetë,
komandant i lidhjes s'shejtë,
ku bajnë pjesë shumë katolikë:
Azi, Evropë e Amerikë;
ban pjesë Franko e Kizingeri

(që, dritë pastë!, i la Hitleri...)
me Indirën e Hindisë
dhe rradaken e Çan Kaj Shisë,
që po lehin mbrapa shpinës,
duen me ngranun dhitë e Kinës!
Por e dinë mirë se ç'asht Kina:
ua shtrembnon ata turina!

Veç përjashta kishin mbetë
ky Brezhnjevi vetë i tretë.
Edhe ky kishte mendue
njatë Podgornin me e dërgue
drejt te Papa me e bekue.
Me 'i mesazh me dhjetëmijë llafe,
nji kryq t'madh varun për qafe,
nji kapotë si kardinal
— kish frikë rojen mos e ndal! —
tue iu dridhun trup e leqe,
si me qenë ndoj gja e keqe,
n'Vatikan u nis me hi
drejt te Papa në seli.

Kur u çue Papa prej fronit,
Shkëlqesisë së Tij Podgornit,
na i ra t'fiktë midis sallonit!
Dhe pastaj u çue ngadalë:
«Aman, Papë — tha — mue me m'falë
po rri n'gjunj' se s'mund rri n'kambë,

se ti paske hije t'randë!»
Dhe vazhdoi pastaj tue thanë:
«Qeveria e Moskovit,
e frymzueme prej Hrushovit,
m'tha: Të shkosh ti te urata,
t'i thuash kemi mbetë pak mbrapa,
se ashtu ka qenë «etapa»,
katolikë jemi sa papa!»

Nga kto fjalë Papa u gzue:
«Ju, o rusë, qofshi bekue!
Do t'ju jap kryqa prej arit
se ma nxuert mallin e Carit!
Me Stalinin ishim ngushtë,
se na sillte t'gjithve n'grusht!
Unë, si prijës i gjithë miletit,
po i jap lajmin tokës e detit
dhe njerzisë, që keq ka hekun,
se me Moskën jemi pjekun!»

Me za t'fortë përreth kapuçes
na i thirri Papa Duçes:
«Ndëgjo, kokë e Musolinit,
thuej dhe Trockit, Buharinit,
se fituem kundër Stalinit!
N'Romë i kam krenët e Kremlinit!»

Si rrufeja, përnjiherit,
zanë e dytë ja lshoi Hitlerit:

«Gzohu, o Fyhrer, se fituem,
sot ne Moskën e zaptuem!
Thueju Kenedit dhe Çurçillit,
le t'pushojnë mbi lule t'prillit,
bashkë me shpirtnat e bekue,
që ranë n'xhungla tue luftue!
Thueji Nehruhut të Hindisë
ta bajë gati pajën e s'bisë,
se ja japim Çan Kaj Shisë!..»

Flet Hitleri me flokë ballit:
«Rrofsh, o Papë, o shqipe malit!
Për tamam, or Papa i Romës,
paske qenë i biri nanës!
Çka s'mund morëm me kryqzatë,
tue ra kali m' not në gjak,
ti e more n'nji dekk
gjithë Bashkimin Sovjetik!
Vazhdo hovin, mos e ndal:
Dojçland, Dojçland, yber all!»

Si mbaroi, po, muhabeti
dhe miqsisë iu pi sherbeti,
hangrën bukë e hangrën gjellë,
n'fund tha Papa tue e përcjellë:

«Oh Podgorni, sa m' kënaqe,
eja t'puth në të dy faqe!

Thuej' Brezhnjeviti, Kosiginiti,
ta zhdukë farën e Stalinit.
Po ta them dhe një fjalë tjetër:
shumë selam një miku t'vjetër,
Nikita Sergej Hrushoviti!
Na bashkoi me krenë t'Moskoviti!
Po e bekoj unë me gjithë cullë,
e puth n'buzë dhe e puth n' tullë! ..»

KRISHTËRIMI KOMUNIST

*Në Zagorsk, pranë Moskës, me
nxitjen e carëve të rinj të Kremli-
nit, në muejt e parë të vitit 1969,
zhvilloi punimet konferenca e për-
faqësuesve të të gjitha feve të Bash-
kimit Sovjetik dhe të klerikëve nga
SHBA, Italia, të të dërguemëve të
Papës dhe shumë e shumë të tjerëve
«për të shqyrtuar problemet e ndry-
shme ndërkombëtare».*

Me përkrahje t' qeverisë,
Patriarku i gjithë Rosisë,
që i thonë emnit Aleksej
(Rasputin e ma përtej!.),
në Zagorski, afër Moskës,
si t'ju them, afër një prroskës,
thirri klerin sovjetik,

ortodoks e katolik,
mysliman e jahudi,
me i rinjohtë me qeveri
dhe, së bashku me do miq,
me u dhanë nji sihariq!

Tue vu dorën poshtë te barku,
kshtu ja nisi Patriarku:
«Ej, t' kështenë, ndëgjoni mue,
gjithmonë Krishti qoftë lëvdue!»

Gjthë sa qenë në sallon pranë,
me nji gojë e nji za thanë.
«Amen, amen, Patriark,
na ke gzue zemër e bark!..»

«Veni kryqat të tanë në ballë
se n'Rusi Krishti u ngjallë!
— tha Patriku plot me mallë! —
Myslimanë, e mira ju gjet,
bini krejt në shehadet,
se asht nisun prej xheneti
dhe Hazreti Muhameti!
Jahudi, ktej kah Rusia,
do t'ju vijë dhe ju Mesia!..
Jezu Krishti
e ndihmoftë Nikitë Hurshovin,
që na shtini

dhe një herë në dorë Moskovin!
Uratë paçin
n' të dy botët bijt' e tij
L. Brezhnjevi
E Kosigini me gjithë fëmijë!»

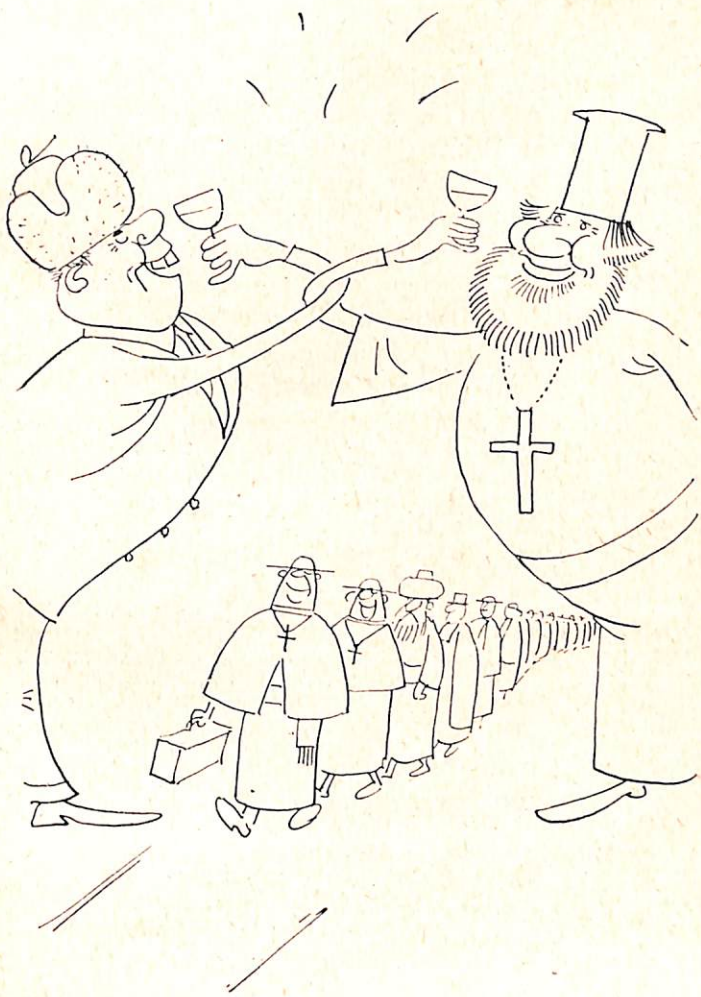
Tue vu dorën poshtë te gusha,
flet kleriku ardhë nga USA:
«T'u rritt' ndera,
Patriarku i gjithë Ruisë,
që na mblodhe,
me bekim të Perëndisë,
në kto troje,
ku s'na e merrte mendja kurrë
ne klerikve
t' Amerikës, për me u ulë!»

Fill mbas tij, tue plasë prej vapës,
foli kshtu i dërguemi i Papës:
«Më lejoni,
o pishtar i drejtësisë,
që t'ju sjell
nga Shën Pjetri i Italisë
përshëndetjet
ma të nxehta t'Vatikanit!
T'ua ndani
katolikve për mejdanit
dhe t'u thoni:

Papa i Romës jeton me ju!
Kardinala
veshë me t'kuq, jo karnavala,
në Rusi ka me dërgue!
Këtë të drejtë, me sa unë di,
na e ka shkruar me kalem
Presidenti
i Sovjetit tuej Suprem!»

Nuk gënjen
veçili i Papës. Kshtu ka ndodhun
për tamam,
kur Podgoni
shkoi te Papa n'Vatikan.
Aso kohe
ndër kambë t'Papës kur ai ra,
përunjsisht
i pat ba atij rixha,
tue i puthë me nderim gishtin,
që Kremlinin
ta pajtonte ai me Krishtin!

Ai Kleriku i SHBA-së
që e mban veten zot t'dynjasë,
mori fjalën përsëri:
«Due me t'pyetun, o Hirsi,
ta ndëgjoj me veshët e mi:
si po shkon me qeveri?»

Tue Imue mjekrën t'gjatë dy pllambë,
zu Patriku prap me thanë:
«Pak ju thashë, por s'ju bezdis,
njimij herë sikur t'përsris
se Brezhnjevi me Shën Pjetrin
kanë bekue njeni-tjetrin,
kurse unë u rri ndërmjetës:
njëj për kambësh, tjetrit për fletësh!
Po ta tham, pra, more mik,
se n'Bashkimin Sovjetik
qeveria përparimtare
asht tue çelë shkolla fetare,
për klerikë nuk jemi keq,
n'do të ri e në do pleq!»

Mirë e thotë
Patriarku Aleksej, se këndej,
në Bashkimin Sovjetik,
tash do vjet, si n'ndoj çifllik,
ka nisë prodhimi i peshkopve,
sikur demat n'fermë të lopve! .
«Po partia çka ju thotë juve, o Hirsi?»
pyeti prap amerikani,
tue kqyrë llomin te filxhani.

Qesh Aleksej nën mustak
e pastaj shpërthen tak-fak:
«Njohin Krisht e njohin zot!

N'nji revistë ka shkruë partia,
në «Sovjetskaja Rosia»,
se komunistat kanë vu kryqa,
kanë fillue me shkue ndër kisha,
blejnë ikona kahdo shkojnë,
fmijtë e tyne i pagzojnë!»

«Po ju pyes unë, pak si vonë,
shoqnitë tjera çfarë ju thonë?»,
rishtas pyet veqili i Palit,
vesh me petk të kardinalit.

Patriarku shend e verë
gjegjen jep ai menjisherë:
«Si t'ndryshojë rrugën babai,
tjetri ban si t'thotë ustai!
Tash po ju jap do lajme t'reja:
Në kto ditë «Shkenca dhe Feja»,
kështu quhet ajo revista,
që e shkruenjë do komunista,
ka botue nji t'bukur shkrim
t'filozofit Kuroçkin,
që marksizmin mirë e din,
kur na thotë: «Modernizimin
s'e kuptoj pa krishtërimin
dhe e lavdroj po thellësisht
krishterimin komunist!»
Kuroçkini përfundon:

«Kisha ne po na ndihmon,
due me thanë se kisha ruse
ka fillue me u ba e kuqe!»

.....
Ej, sa poshtë ka ra katundi,
kur n'sixhade rri majmuni!

«Komunistat» e Ruisë
siç e thanë fjal't e «Hirisë»
na janë kthye në fetarë,
popë, priftën, hoxhallarë,
ungjillorë edhe çifutë,
parazitë edhe hajdutë,
banë dhe Krishtin kozmonaut!..
Thonë do t'zbresë me parashutë
e do t'vijë nga ana e Kievit,
në Kremlin përkrah Brezhnjev.

Se der kur do t'zgja ë kjo lojë,
koha kët do ta tregojë.
Por një gja asht me shumë vlerë:
që kjo punë sot ka marrë erë,
edhe populli sovjetik
po e sheh këtë rrezik
e do t'i flakë kto plehërina,
do t'i qërojë kto ngordhësina,
kët mesjetë revizioniste,
kto «krishtëtime komuniste».

PËRMBAJTJA

1. — Vjersha dhe kangë:

I përgjigjet dhjetori dhjetorit	5
Kanga e pesëvjeçarit	11
Enver Hoxha në male të Dibrës	14
Kangë për miqësinë Shqiptaro-Kineze	18
a) Kangë për Shaoshanin	18
b) Flamujtë tonë, flamuj lirie	20
Batalionit «Hakmarrje!»	21
Bardhë Leka	24

2. — Vjersha humoristike

Likë Brahimi	31
Mixha Dullë tregon për kullë	37
Ma kadalë, or kapidan	44
Hrushoviana	52
Na ka ndodhë dreqi komshi	59
Krishtërimi komunist.	65

10
11
12
13
14
15

Tirazhi 1500 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-65

Shtypur në NISH Shtypshkronjave «MIHAL DURI»
Stabilimenti «8 NËNTORI» — Tiranë, 1971